

Забидий / ВАҲИЙНИНГ БОШЛАНИШИ КИТОБИ / 311-ҳадис

311/500 – عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا خَرَجَ لِحَاجَتِهِ، تَبِعْتُهُ أَنَا وَعُغْلَامٌ، وَمَعَنَا عُكَّازَةٌ، أَوْ عَصَا، أَوْ عَنَزَةٌ، وَمَعَنَا إِدَاوَةٌ، فَإِذَا فَرَعْنَا مِنْ حَاجَتِهِ نَأْوِلُنَاهُ
الإِدَاوَةَ.

311.500 Анас ибн Молик розияллоху анху айтади:

«Набий соллаллоху алайҳи васаллам ҳожатга чиқсалар, мен ва бир ғулом у зотнинг ортларидан борар эдик. Бизда таёқ ё ҳасса, ёки аназа, яна идова ҳам бўлар эди. Ҳожатдан фориг бўлганларида, мешчани тутқазар эдик».

Манба: hadis.islom.uz

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVAT MARVARIDLARI